ΟΙ ΣΠΑΡΑΓΜΟΙ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΥΠΟ ΧΑΡΗ ΣΤΑΜΑΤΙΟΥ

ΡΟΖΑ ΛΑΜΠΙΡΗ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου καὶ τέλος).

Χτύπησε μεσημέρι.

Ὁ ἐπιστάτης τῆς ἐπαύλεως τοὺς ἀνέβασε τώρα ἕνα δίσκο μὲ τρόφιμα καὶ μερικὰ μπουκάλια μπύρας. Ὁ πατέρας τῆς Αὐγῆς εἶχε προνοήσει φεύγοντας καὶ γιὰ τὸ γεῦμα τους.

Εὔθυμοι πειὰ καὶ ξένοιαστοι, οἱ τρεῖς φίλοι καὶ ἡ Ρόζα, ἄρχισαν νὰ τρῶνε. Ὡστόσο, ὁ Λούκης πεταγόταν κάθε πέντε λεπτὰ στὸ παράθυρο. Μὰ δὲν ἔβλεπε τίποτε τὸ ὕποπτο καὶ ἡ ἡσυχία αὐτὴ τοὺς γέμιζε μὲ γαλήνη, τοὺς ἔδινε ἐλπίδες.

Μετὰ τὸ γεῦμα τους ἀποσύρθηκαν σ' ἕνα σαλονάκι κι' ἄρχισαν νὰ κατνίζουν πάλι καὶ νὰ φλυαροῦν. Ἔτσι ἡ ὥρα περνοῦσε γρήγορα...

Στὶς τρεῖς σηκώθηκαν καὶ στάθηκαν μπρὸς σ' ἕνα παράθυρο, περιμένοντας νὰ φανῆ ὁ πατέρας τῆς Αὐγῆς. Μὰ ὁ δρόμος ἔμπρός τους ἀπλωνόταν ἔρημος. Δὲν ἀνησυχήσαν ὡστόσο. Ἤσαν βέβαιοι τώρα τοὺς ὅλα θὰ τελείωναν ἡσυχα κι' εὐχάριστα. Μονάχα ἡ Ρόζα ἦταν μελαγχολική. Τί εἶχε; Ἤταν τὸ πλησίασμα τῆς στιγμῆς τοῦ μυστηρίου; Ἡ πραγματοποίησις τῶν ὀνείρων της. Ἔπειτα ἀπὸ τόσα μαρτύρια; Ποιός ξέρει... Πάντως μιὰ κακὴ προαίσθησι ἔκανε τὴν καρδιά της βαρειά, βαρεια σὰν μολύβι. Γιὰ νὰ συνέρθη κάπως, ζήτησε ἀπὸ τὸν ἐπιστάτη ἕναν καφὲ μὲ λίγο κονιάκ. Αἰσθανόταν ἕναν ἀλλόκοτο φόβο ν' ἁπλώνεται μέσα της καὶ νὰ τῆς παγώνη τὸ αἷμα...

Ἡ κατάστασις τῆς αὐτὴ κράτησε ὥς τις πέντε, ποὺ εἶδαν, τέλος, νὰ φτάνουν ἡ οἰκογένεια τῆς Αὐγῆς κι' ὁ παπᾶς. Ἕνα μεγάλο βάρος σηκώθηκε τὴ στιγμὴ αὐτὴ ἀπ' τὴν καρδιὰ τῆς Ρόζας. Ἐπὶ τέλους!... Ὅλα θὰ τελείωναν πειά...

* * *

Ὁ Ἀνδρέας εἶνε βαθεια συγκινημένος τώρα. Σφίγγει τὸ χέρι τῆς Ρόζας, τὴν κυττάει στὰ μάτια κι' ἡ καρδιά του φουσκώνει.

Ἡ εὐτυχισμένη στιγμή, ποὺ τόσο τὴν εἶχαν ποθήσει, ἔφτασε. Τὸ ὄνειρό τους θὰ γίνη σὲ λιγάκι πραγματικότης. Ἐνωμένοι ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ καὶ τῶν ἀνθρώπων, δὲν θἄχοιν νὰ φοβηθοῦν τίποτα πειά. Οὔτε κι' αὐτὸν τὸν Λαμπίρη. Ἔχει καὶ τὸ ἀνθρώπινο μῖσος καὶ τὸ πεῖσμα τὰ ὅριά τους. Θὰ ἀπαυδήση κι' αὐτός, θὰ βρεθῆ πρὸ τετελεσμένου γεγονότος, θὰ ἡσυχάση, θὰ σκύψη τὸ κεφάλι του μπρὸς στὸ πεπρωμένο, μπρὸς στῶν πραγμάτων τὴ δύναμι καὶ τὴν ἀλήθεια...

Αὐτὲς ἡ σκέψεις περνοῦν ἀπὸ τὸ κεφάλι τοῦ Ἀνδρέα. Τὰ ἴδια σκέφτεται καὶ ἡ Ρόζα. Καὶ δὲν λένε λέξι.

Μιλᾶνε τὰ μάτια τους.

Συνεννοοῦνται μὲ τῶν χεριῶν τους τὰ σφιξίματα...

Καὶ νά, ἡ ποθητὴ στιγμὴ ἔφτασε.

Ὁ παπᾶς εἶνε πειὰ ἕτοιμος.

Σηκώθηκαν ὅλοι ὄρθιοι.

Ἡ Ρόζα εἶνε χλωμή, τόσο χλωμή, μὰ καὶ τόσο ὡραία!

Ὁ Ἀνδρέας νοιώθει τὰ γόνατά του νὰ τρέμουν...

* * *

— Καλορίζικα!...

— Νὰ ζήσετε!...

Τὸ μυστήριο τελείωσε.

Ὁ Ἀνδρέας κι' ἡ Ρόζα ξεκλέθουνται γιὰ μιὰ στιγμούλα καὶ βγαίνουν στὴν ταράτσα. Τί ἀνοιξιάτικη καλοσύνη καὶ ξαστεριά!... Ὅλα λάμπουν!... Ἕνα λειψὸ φεγγάρι ἀρμενίζει στὸν οὐρανό, χύνοντας γύρω τὸ ἀσημένιο θαμπό του φέγγος...

Ἡ Ρόζα ἀκουμπάει στὸ στῆθος τοῦ ἀγαπημένου της καὶ τοῦ χαϊδεύει τὰ μαλλιά. Ὁ Ἀνδρέας τὴ σφίγγει ἐπάνω του μὲ λαχτάρα:

— Ἀγάπη μου!...

— Ἀντρέα!...

— Εἶσαι ἡ ἀγαπημένη μου γυναικοῦλα, Ρόζα!

— Ναί, χρυσάφι μου, καὶ σὺ εἶσαι ὁ λατρευτός μου ἀντρούλης... Ἀντρούλη μου... Χρυσέ μου ἀντρούλη, θὰ σ' ἀγαπῶ ὅσο ζῶ σ' αὐτὸ τὸν κόσμο... Θὰ σὲ κάμω νὰ ξεχάσης τὶς κακὲς ἡμέρες ποὺ περάσαμε...

— Καὶ γώ, Ρόζα μου, γλυκειά μου Ρόζα... Θὰ σὲ κάμω τὴν πιὸ εὐτυχισμένη γυναίκα...

— Φίλησέ με, Ἀντρέα... Δῶσε μου τὸ πρῶτο σου συζυγικὸ φιλί. Εἶσαι δικός μου πειά, δικός μου γιὰ πάντα...

— Δικός σου, μικρούλα μου Ρόζα.

— Φίλησέ με... Φίλησέ με...

Ὁ Ἀνδρέας ἀγκαλιάζει τὴ λεπτὴ της μεσούλα καὶ σκύβει νὰ ἑνώση τὰ φλογισμένα του χείλη μὲ τὰ δικά της. Μὰ δὲν προφτάνει...

Δὲν ἄγγιξαν κἀν τὰ χείλη του στὰ χείλη της καὶ τινάζεται ξαφνιασμένος.

Ἡ Ρόζα σφίγγεται κοντά του.

— Ἀντρέα μου!...

— Ρόζα!...

Ἕνας δυνατὸς κρότος ἀκούγεται κάτω, δεύτερος, τρίτος πιὸ δυνατός, σὰν βροντὴ κεραυνοῦ. Κάτοικοι θέλοιν νὰ σπάσοιν τὴν πόρτα τῆς ἐπαύλεως...

Τὴν ἔσπασαν!... Δυὸ ἄνθρωποι ὁρμοῦν στὸν κῆπο...

Ὁ ἕνας στέκει στὴν εἴσοδο τῆς ἐπαύλεως, φράζοντάς την μὲ τὸ σῶμα του. Ὁ ἄλλος ἀνεβαίνει γρήγορα τὴ σκάλα...

Ὁ Ἀνδρέας καὶ ἡ Ρόζα ἀπαίνοιν τρομαγμένοι στὴν αἴθουσα.

— Τί εἶνε;... Ποιός εἶνε; Θεέ μου! Θεέ μου!...

Μὰ κανεὶς δὲν ξέρει τί τρέχει. Εἶνε ὅλοι ἀνήσυχοι, σαστισμένοι, κατάπληκτοι καὶ κιττᾶνε πρὸς τὴ σκάλα. Ποιός εἶνε, ποιός ἔσπασε κάτω τὴν πόρτα, ποιός ἀνεβαίνει ἔτσι τρέχοντας σὰν λυσσασμένος, ποιός θὰ προβάλη ξαφνικὰ μπρός τους;

Ἡ καρδιὲς σφίγγοιν τα, πνίγοιν τα ὅλοι ἀπὸ τὴν ἀγωνία.

Ὁ Ἀνδρέας καὶ ἡ Ρόζα στέκουν ἀγκαλιασμένοι ἀνάμεσα στοὺς φίλους τους. Στὸ ἕνα τους πλευρὸ ὁ πατέρας τῆς Αὐγῆς. Στ' ἄλλο ὁ παπᾶς. Πάνω στὸ τραπέζι τὰ στέφανα τοῦ γάμου κι' ἡ λαμπάδες, ποὺ δὲν προλαβαν νὰ τὰ σηκώσοιν.

Τὰ βλέμματά τους εἶνε καρφωμένα στὴν πόρτα τῆς αἰθούσης. Ἐκεῖνος ποὺ ἀνέβαινε, ἔφτασε στὸ διάδρομο. Βαρυπατάει. Φυσομανάει, ἔφτασε, νὰ τος....

Εἶνε ὁ Λαμπίρης;

Ὁ Νώτης ὁ Λαμπίρης ἀναμαλλιασμένος, ἀναστατωμένος, χλωμὸς σὰν τὸ θειάφι, κατασκονισμένος... Στέκει στὴν πόρτα, ρίχνει τὸ ἄγριο βλέμμα του στὴν κόρη του, στὸν Ἀνδρέα, στοὺς φίλους του. Κυττάει ὕστερα τὸν παπᾶ... Τὰ στέφανα τοῦ γάμου. Τὰ καταλαβαίνει ὅλα. Τὰ μάτια του σπιθοβολοῦσαν. Ἡ ὄψη του γίνηκε πιὸ χλωμή, πελιδνή. Τοιμάζεται νὰ ὁρμήση, μισοσηκώνει τὸ χέρι, μισανοίγει τὸ στόμα νὰ καταραστῆ, νὰ βρίση, ν' ἀναθεματίση, μὰ τὸ χέρι του πέφτει κάτω ἄτονο, ἀπὸ τὸ στόμα του βγαίνει ἕνα βραχνὸ μουγγρητό, τὰ μάτια του ἀλλοιθωρίζοιν, στριφογυρίζει στὴ θέσι του, γέρνει ἀπότομα μπρὸς καὶ σωριάζεται κάτω!...

Ἡ Ρόζα λιποθυμάει... Ἡ γυναῖκες εἶνε τρομαγμένες.

Ὁ πατέρας τῆς Αὐγῆς τρέχει τώρα κοντὰ στὸ Λαμπίρη καὶ βάζει τὸ χέρι του στὸ στῆθος του. Τετέλεσται!... Ὁ Νώτης Λαμπίρης πέθανε!... Τὸν σκότωσε ἡ ὀργή του, τὸ μῖσος του, τὸ πεῖσμα του...

Μιὰ κεραυνοβόλος συμφόρησις κι' ὅλα τελειώσανε...

. . . . . .

Ἡ κηδεία τοῦ Νώτη Λαμπίρη ἔγινε τὴν ἑπομένη.

Ὁ θάνατος ποὺ τὸν πῆρε, χάρισε τὴ γαλήνη στὴ Ρόζα καὶ στὸ Γαλάζη. Οἱ νεόνυφοι ἐγκατεστάθηκαν στὸ ἀρχοντικὸ τοῦ μακαρίτη, τὴν ἴδια νύχτα ποὺ μετέφεραν στὴν Ἀθήνα τὸ νεκρό του ἀπὸ τὸν Ἅγιο Κοσμᾶ. Ἐκεῖ ἔζησαν εὐτυχισμένοι τὴ ζωή τους. Ἀπόχτησαν πολλὰ παιδιά. Τ' ἀγγόνια τους ζοῦνε ἀκόμα. Μὰ καὶ τὸ ἀρχοντικὸ τοῦ Λαμπίρη σώζεται στὴν Πλάκα. Θὰ τὄχετε δεῖ πολλὲς φορὲς ἀσφαλῶς. Εἶνε παλαιϊκό, ἐπιβλητικό, τεράστιο. Μὰ κανένας δὲν ξέρει, κανένας δὲν ὑποπτεύεται τί τραγωδία ἔχει παιχτεῖ μέσα σ' αὐτό..

ΤΕΛΟΣ

Κανεὶς δὲν ξέρει τί τρέχει... Εἶν' ὅλοι ἀνήσυχοι...